

HUZUREVİNDE VE EVDE YAŞAYAN YAŞLILARDA DEPRESYON YAYGINLIĞININ KARŞILAŞTIRILMASI

Gökçe DEMİR¹ Ayla ÜNSAL² Gülşah GÜROL ARSLAN³ Ayden ÇOBAN⁴

ÖZET

Bu çalışmada, huzurevinde ve kendi evlerinde yaşayan yaşlıların depresyon yaygınlığının karşılaştırılması amaçlanmıştır. Araştırma kesitsel tipte olup Ekim-Aralık 2009'da yapılmıştır. Araştırmanın evrenini Kırşehir ve Manisa huzurevlerinde kalan yaşlıların tümü (N=200) oluşturmuştur. Örneklem seçim yöntemine gidilmemiş gönüllü 126 yaşlı araştırmaya katılmıştır. Evde yaşayan yaşlılar ise, Kırşehir merkezde sosyoekonomik düzeyi farklı özellikte iki aile sağlığı merkezinden sistematik örnekleme yöntemi ile seçilen 60 yaşlı bireyden oluşmaktadır. Çalışmada tanıtıcı bilgi formu ve Geriatrik Depresyon Ölçeği (GDÖ) uygulanmıştır. Sonuçların istatistik olarak değerlendirilmesinde yüzde ve ki-kare testi kullanılmıştır. Depresyon yaygınlığı bakımından huzurevinde yaşayan yaşlılarda evde yaşayanlara göre anlamlı bir fark bulunmamıştır ($p>0,05$). Huzurevinde yaşayan kadınlarda ($p<0,01$), bekar veya dul olanlarda ($p<0,01$), geliri olmayanlarda ($p<0,05$), kronik hastalığı olmayanlarda ($p<0,05$) depresyon görülme sıklığının evde yaşayan yaşlılara göre daha fazla olduğu bulunmuştur. Yaşlıların kaldıkları yere göre bazı temel özelliklerinin depresyon görülme sıklığı bakımından fark yarattığı saptanmıştır. Belirlenen özelliklere sahip yaşlıların depresyon yönünden yakın takibe alınması ile depresyon önlenebilecek veya erken dönemde tanı ve tedavisi yapılabilecektir.

Anahtar Kelimeler: Huzurevi, Yaşlılık, Depresyon.

*Bu çalışma, İzmir'de Düzenlenen 4. Ulusal Yaşlı Sağlığı Kongresinde OP-005 Numarasıyla Sözel Olarak Yayınlanmıştır.

¹ Ahi Evran Üniversitesi Sağlık Yüksekokulu Öğretim Görevlisi Doktor

² Ahi Evran Üniversitesi Sağlık Yüksekokulu Yardımcı Doçent

³ Celal Bayar Üniversitesi Manisa Sağlık Yüksekokulu Yardımcı Doçent

⁴ Adnan Menderes Üniversitesi Aydın Sağlık Yüksekokulu Yardımcı Doçent

İletişim/ Corresponding Author: Gökçe DEMİR

Geliş Tarihi / Received: 16.04.2012

Tel: 0386 211 48 24 **e-posta:** gokce_demir@mynet.com

Kabul Tarihi / Accepted: 21.11.2012

STUDY OF PREVALENCE OF DEPRESSION AMONG ELDERS LIVING AT NURSING HOME AND HOUSE

ABSTRACT

In our study it was aimed to compare depression prevalence among elders living at nursing home and at their own houses. The study is cross-sectional and conducted between October – December, 2009. The sample is composed of 126 volunteer elders living at nursing homes in Kırşehir and Manisa. Elders living at houses in Kırşehir city-centre were composed of 60 elder people chosen by two family health centers that has different socio-economic level with the method of systematic sampling. Introductory information form and Geriatric Depression Scale (GDS) were applied. Percentage and chi-square test were used in the statistical analysis. There was no significant difference between elders living at nursing home and at their own homes in the sense of depression prevalence ($p>0,05$). It was found that depression prevalence was observed more frequently at women living at nursing home ($p<0,01$), single or widows ($p<0,01$), those who have no income ($p<0,05$), those who have no chronic disease ($p<0,05$). It can be prevented or diagnosed and treated in early stages of depression by following elders who carry the determined features in the sense of depression.

Keywords: Nursing Home, Old Age, Depression

GİRİŞ

Yüzyılımızda toplumlardaki en önemli demografik hareket yaşlı nüfusun toplam nüfus içerisindeki oranının giderek artmasıdır (1,2). Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE) araştırmaları, 65 yaş ve üzeri nüfusun 1985'te %4,2, 1990'da %4,3, 1997'de %4,7 ve 2000'de ise %5,6 olduğunu göstermektedir. Türkiye'de 31 Aralık 2008 itibariyle 65 yaş üzeri nüfus, toplam nüfusun %7,1'ini oluşturmaktadır. Ülkemizde ortalama yaşam beklentisi erkekler için 70 yıl, kadınlar için 75 yıl olarak tahmin edilmekte olup her iki cinsiyetteki yaşam beklentisinin uzamasıyla 2025 yılında yaşlı nüfusun, genel nüfusun %9-10,0'unu oluşturacağı tahmin edilmektedir. Bu veriler yaşlı nüfusun ülkemiz için giderek sosyal bir durum oluşturacağını göstermektedir (3-5).

Ülkemizde geleneksel olarak yaşlı bireylerin ailesi ve çocukları ile birlikte yaşaması eğilimi yüksek olmakla birlikte, son yıllarda çekirdek aile yapısına doğru bir değişimin olması huzurevinde yaşayan bireylerin sayısında bir artışa neden olmuştur. Ülkemizde yaşlıların %63'ü kendi ortamında %36'sı çocuklarının yanında ve %3,6'sı kurumda yaşamaktadır (5,6).

Yaşlılık döneminde görülen psikiyatrik sorunlar arasında depresyon önemli bir yer tutmaktadır (7-10). Ülkemizde ve diğer ülkelerde yapılan pek çok çalışmada huzurevinde kalan yaşlılarda depresyon yaygınlığının normal yaşlı nüfusa göre daha yüksek olduğu bildirilmiştir (6,7,11-15). Huzurevinde yaşayan yaşlılardaki depresyon sıklığını Tsai ve ark. (13) %49,0, Levin ve ark. (14) %48,0, Mc Curren ve ark. (15) %68,0 olarak bildirmişlerdir. Aynı şekilde Maral ve ark.nın (11) yaptığı çalışmada, depresyon prevalansı kurumda yaşayanlarda (%47,6) evde yaşayanlara (%22,3) göre yüksek bulunmuştur. Altay ve Avcı (7) kurumda yaşayan yaşlılarda depresyon sıklığını %62,5 olarak bildirmişlerdir.

İlerleyen yaş depresyon için bir risk etkeni olmakla birlikte depresyonun önemli tıbbi, sosyal ve ekonomik sonuçları vardır. Yaşlılarda depresyonun varlığı diğer bedensel hastalıkların alevlenmesine ve bu hastalıklara bağlı ölümlerin artmasına yol açar. Yine bu yaş grubunda depresyon yeti yitimine ve buna bağlı bakım ve sosyal destek gereksinimine yol açmakta, yaşam kalitesini düşürmektedir (16).

Bu çalışma, huzurevinde ve evde yaşayan yaşlılarda, depresyon yaygınlığının karşılaştırılması amacıyla yapılmıştır.

MATERYAL VE METOT

Kesitsel tipte olan bu araştırma, Kırşehir ve Manisa huzurevlerinde kalan yaşlılar ve Kırşehir il merkezinde ailesiyle ya da yalnız yaşayan 65 yaş ve üzerindeki bireylerle Ekim-Aralık 2009 tarihleri arasında yapılmıştır.

Huzurevlerinde toplam 200 yaşlı birey yaşamakta olup çalışmaya katılmayı kabul eden 126 yaşlı birey ile çalışma yürütülmüştür. Evde yaşayan yaşlılar ise sosyoekonomik düzeyi farklı özellikte iki aile sağlığı merkezinden sistematik örnekleme yöntemi ile seçilen 60 yaşlı bireyden oluşmuştur. Değerlendirmelerde kendi evinde ya da bir başkasının evinde yaşıyor olmanın ayırımı yapılmamıştır. Araştırmanın sınırlılığı ise klinik görüşme yapılmadan sadece Geriatrik Depresyon Ölçeği (GDÖ) ile depresyon düzeyi belirlenmiştir.

Araştırmanın verileri, araştırmacılar tarafından literatür doğrultusunda oluşturulan tanıtıcı bilgi formu ve Yaseve ve ark. (1983) tarafından geliştirilen Geriatrik Depresyon Ölçeği (GDÖ) kullanılarak toplanmıştır (1,2,4-11). Ölçeğin ülkemizde geçerlilik ve güvenilirlik çalışması Ertan ve ark. tarafından 1997 yılında yapılmıştır (17).

Tanıtıcı bilgi formunda; yaş, cinsiyet, medeni durum, öğrenim durumu, çocuk sahibi olma, gelir düzeyi, son bir ayda yaşamını olumsuz etkileyen olay olup olmadığı, kronik hastalık varlığı ve yaşlılığın tanımı şeklinde sorular bulunmaktadır.

Geriatrik Depresyon Ölçeği; Özbildirime dayalı 30 sorudan oluşan, yaşlıların kolayca işaretleyebileceği, evet ya da hayır olarak yanıtlayabileceği biçimde hazırlanmıştır. Ölçekte 3, 4,5, 6, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 20, 22, 23, 24, 25, 26, ve 28'inci sorular ters anlatım içermektedir. Ölçeğin puanlanmasında depresyon lehine verilen her yanıt için 1 puan, diğer yanıt için 0 puan verilmekte ve sonuçta toplam depresyon puanı olarak kabul edilmektedir. Ölçeğin puanlanması; 0-10 puan "depresyon yok", 11-13 puan "olası depresyon", 14 ve üzeri puan "kesin depresyon" şeklinde yapılmıştır. Ölçekten alınan puanlar minimum:1, maximum: 30'dur. Geriatrik Depresyon Ölçeğinin değerlendirilmesi şu şekilde yapılmıştır: 1, 2, 7, 9,15, 19, 21, 27, 29, 30. sorulara verilen her "hayır" yanıtı için 1, "evet" yanıtı için 0 puan, 3, 4, 5, 6, 8, 10, 11, 12, 13, 14,16, 17, 18, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 28. sorulara verilen her"evet" yanıtı için 1 "hayır" yanıtı için 0 puan verilmiştir (17).

Verilerin toplanması için ilgili kurumlardan yazılı izin alınmıştır. Araştırmaya alınan her iki gruptaki yaşlı bireylere huzurevinde ve evlerinde ziyaret edilerek çalışma hakkında ayrı ayrı bilgi verilmiş ve çalışmaya katılma onamı alınmıştır. Araştırmadan elde edilen veriler SPSS 16.0 programı kullanılarak değerlendirilmiştir. Elde edilen verilerin

değerlendirilmesinde yüzde ve ki-kare testi kullanılmıştır. Ortalamalar standart sapma ile birlikte verilmiş, $P<0.05$ anlamlı olarak kabul edilmiştir.

BULGULAR

Araştırmada huzurevinde yaşayanların 126, evde yaşayan 60 kişi değerlendirilmiştir.

Yaşlıların bazı temel özellikleri ve yaşadıkları yerlere göre depresyon durumları Tablo 1'de gösterilmiştir.

Yaş grubu olarak 65-74 yaş arasındaki yaşlıların depresyon sıklığı huzurevinde ve evde yaşayanlarda sırasıyla %68,9 ve %81,8 iken 75 ve üzeri yaş grubunda huzurevi ve evde yaşayanlar da depresyon sıklığı sırasıyla %31,1 ve %18,2'dir. Bu yaş gruplarında depresyon sıklığı yönünden huzurevinde ve evde yaşayan yaşlılar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır ($p>0,05$) (Tablo 1).

Kadınlar için depresyon sıklığı huzurevi ve evde yaşayanlarda sırasıyla %51,2 ve %48,8'dir ve yaşanılan yere göre iki grup arasındaki bu fark istatistiksel olarak önemli bulunmuştur ($p<0,01$). Erkekler için ise huzurevinde ve evde yaşayanlar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark yoktur ($p>0,05$) (Tablo 1).

Medeni duruma göre depresyon sıklığı incelendiğinde; bekar veya dul olup huzurevinde yaşayanlarda depresyon sıklığı %76,0, evde yaşayanlarda ise depresyon sıklığı %24,0'dır ve yaşanılan yere göre iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark vardır ($p<0,01$). Evliler için ise depresyon sıklığı huzurevinde ve evde yaşayanlarda sırasıyla %25,0 ve %75,0'dır. Yaşanılan yere göre iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark yoktur ($p>0,05$) (Tablo 1).

Grupların eğitim durumları ilkökul mezunu olmayanlar ve en az ilkökul mezunu olanlar şeklinde ikiye ayrılarak incelenmiştir. En az ilkökul mezunu olanlarda depresyon sıklığı huzurevinde ve evde yaşayanlarda sırasıyla %48,6 ve %51,4'dür ve yaşanılan yere göre iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark vardır ($p<0,05$). İlkokul mezunu olmayanlarda ise depresyon sıklığı bakımından huzurevinde ve evde yaşayanlar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark yoktur ($p>0,05$) (Tablo 1). Herhangi bir geliri olmayanlarda, depresyon sıklığı huzurevinde ve evde yaşayanlarda sırasıyla %60,0 ve %40,0'dır ve yaşanılan yere göre iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark vardır ($p<0,05$). Herhangi bir geliri olanlarda ise depresyon sıklığı bakımından huzurevinde ve evde yaşayanlar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark yoktur ($p>0,05$) (Tablo 1).

Tablo 1. Yaşlıların Bazı Temel Özellikleri Ve Yaşadıkları Yerlere Göre Depresyon Durumları

	Yaşanılan yer				X ² test	P
	Huzurevi		Evde kalan			
	Depresyon var	Depresyon var	Depresyon var	Depresyon var		
	n	%	n	%		
Yaş						
65-74	31	68.9	27	81.8	1.148	0.229
75 ve üzeri	14	31.1	6	18.2	3.021	0.082
Cinsiyet						
Erkek	24	64.9	13	35.1	0.738	0.390
Kadın	21	51.2	20	48.8	6.627	0.010
Medeni durum						
Evli	7	25.0	21	75.0	0.648	0.421
Bekar/dul	38	76.0	12	24.0	12.652	0.000
Eğitim durumu						
İlkokul mezunu değil	28	65.1	15	34.9	2.948	0.086
En az ilkokul mezunu	17	48.6	18	51.4	5.688	0.017
Gelir						
Var	30	56.6	23	43.4	3.309	0.069
Yok	15	60.0	10	40.0	5.114	0.024
Çocuk sahibi olma durumu						
Var	13	68.4	6	31.6	2.110	0.146
Yok	32	56.1	25	43.9	2.111	0.146
Kronik hastalık						
Var	40	59.7	27	40.3	2.412	0.120
Yok	5	50.0	5	50.0	4.513	0.034
Son bir ay içinde yaşamı olumsuz etkileyen olay						
Var	8	57.1	6	42.9	0.422	0.516
Yok	37	59.7	25	40.3	3.714	0.054
Yaşlılığın tanımı						
Olumlu	5	17.2	6	31.6	1.336	0.248
Olumsuz	40	41.2	27	65.9	6.991	0.008

Çocuk sahibi olanlarda ve çocuk sahibi olmayanlarda, depresyon sıklığı bakımından huzurevinde ve evde yaşayanlar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark yoktur ($p>0,05$) (Tablo 1).

Yaşlılardan en az bir kronik hastalığı olanlar, kronik hastalığı var olarak değerlendirilmiştir. Kronik hastalığı olanlar için depresyon sıklığı huzurevinde kalanlar için % 59,7 ve evde kalanlar için %40,3'tür. Yaşanılan yere göre iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark yoktur ($p>0,05$). Kronik hastalığı olmayanlar için ise depresyon sıklığı huzurevinde ve evde yaşayanlarda %50,0'dir. Yaşanılan yere göre iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark vardır ($p<0,05$) (Tablo 1).

Son bir ay içinde yaşamı olumsuz yönde etkileyen olay yaşayanlarda depresyon sıklığı huzurevi ve evde yaşayanlarda sırasıyla %57,1 ve %42,9'dur ve yaşanılan yere göre iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark yoktur ($p>0,05$). Son bir ay içinde yaşamı olumsuz yönde etkileyen olay yaşamayanlarda ise depresyon sıklığı huzurevi ve evde yaşayanlarda sırasıyla %59,7 ve %40,3'tür. Yaşanılan yere göre iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark yoktur ($p>0,05$) (Tablo 1).

Huzurevi ve evde yaşayan yaşlılar yaşlılığı olumlu (olgunluk, ruhun iyilik hali vb) ve olumsuz (yalnızlık, işe yaramazlık, bağımlılık, terkedilmişlik vb) olarak tanımlamışlardır. Yaşlılığı olumsuz olarak tanımlayanlarda depresyon sıklığı huzurevinde yaşayanlarda %41,2, evde yaşayanlarda ise %65,9'dur. Yaşanılan yere göre iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark vardır ($p<0,01$). Yaşlılığı olumlu olarak tanımlayan huzurevinde yaşayan yaşlılar ve evde yaşayan yaşlılar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark yoktur ($p>0,05$).

Huzurevindeki yaşlıların %35,7'si, evde yaşayanların %55,0'ı Geriatrik Depresyon Ölçeği'nden 14 ve üzeri puan almışlardır. Her iki grubun depresyon sıklığı arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunamamıştır ($p>0,05$) (Tablo 2).

Huzurevinde kalanların GDÖ puan ortalaması 11.27 ± 6.79 olup evde kalanların GDÖ puan ortalaması 14.11 ± 8.00 'dir (Tablo 2).

Tablo 2. Huzurevinde Ve Evde Yaşayan Yaşlı Bireylerde Depresyon Dağılımı

Depresyon	Huzur evi		Evde kalan		Test
	n	%	n	%	
Var	45	35.7	33	55.0	$\chi^2= 6.209$
Yok	81	64.3	27	45.0	$p>0.05$
Toplam	126	100.0	60	100.0	SD=1

TARTIŞMA

Toplumda depresyonun kadınlarda daha sık olduğu bilinmektedir (5,18). Garcia Pena ve ark. (19) tarafından yapılmış bir çalışmada kadınlarda (%24,7) erkeklerden (%16,2) daha fazla depresyon olduğu saptanmıştır. Dişçigil ve ark.nın (20) yaptıkları çalışmada benzer şekilde depresyon riskinin kadınlarda daha yüksek olduğu saptanmıştır. Maral ve ark.nın (11) yaptığı çalışmada da huzurevinde yaşayan kadınlarda evde yaşayan kadınlara göre depresyon sıklığı daha fazla bulunmuştu. Bizim çalışmamızda ise huzurevinde kalan kadınların depresyon skorları ile evde kalan kadınların depresyon skorları arasında fark saptanmıştır ($p<0,01$). Araştırma bulgusu diğer araştırma bulguları ile benzerlik gösterirken aynı zamanda literatür bilgisini desteklemiştir.

Aile en temel toplumsal kurumdur ve bireyle toplum arasındaki olumlu ve uyumlu ilişkiler önemli ölçüde aile aracılığıyla kurulur. Yaşlıların psikolojik ve sosyal destek gereksinimlerini karşılamak için en çok ailelerine güvendikleri bilinmektedir (6). Çalışmamızda huzurevinde yaşayan yaşlılardan bekar veya dul olanların depresyon sıklığı evde yaşayan bekar veya dul olan yaşlılardan daha yüksek bulunmuştur. Evli olup huzurevinde yaşayan yaşlıların depresyon sıklığı ile evli olup evde yaşayan yaşlıların depresyon sıklığı arasında anlamlı bir fark bulunmamıştır. Bu bulgu, aile desteğinin bireyleri olumlu yönde etkilediğini göstermektedir.

Çalışmada huzurevinde ve evde yaşayan en az ilkokul mezunu olan yaşlılar arasında depresyon görülme sıklığı anlamlı olarak farklı bulunmuştur ($p<0,05$). Maral ve ark.nın (11) yaptığı çalışmada huzurevinde ve evde yaşayan yaşlılarda eğitim durumunun depresyon için risk etkeni olmadığı saptanmıştır. Çifçili ve ark.nın (18) yaptığı çalışmada ise öğrenim durumu daha yüksek olan yaşlıların GDÖ ortalamasının daha düşük olduğu saptanmıştır. İki

literatür arasındaki farklılık öğrenim durumu ile depresyon arasındaki ilişkinin değişebileceğini göstermektedir.

Kronik hastalıklar ile depresyon arasındaki ilişki konusunda ülkemizde yapılan çalışmalarda değişik sonuçlar elde edilmiştir (7,9,11,18). Maral ve ark. nin yaptığı çalışma ile Altay ve Avcı'nın yaptığı çalışmada kronik hastalığı olanlarda, olmayanlara göre depresyon görülme olasılığının yüksek olduğu bulunmuştur (7,11). Çifçili ve ark.nın yaptığı çalışmada ise kronik hastalık varlığı ile depresyon riski arasında bir ilişki saptanmamıştır. Bu çalışmada ise kronik hastalığa sahip huzurevinde kalan yaşlılarda kronik hastalığa sahip evde kalan yaşlılar arasında depresyon sıklığı bakımından önemli fark bulunmamıştır ($p>0,05$) (18). Kronik hastalıkların ortaya çıkardığı depresif tablolar, yaşlıların yaşam kalitesini etkileyerek hastalığın etkilerini daha da artırmaktadır (7).

Çalışmamızda evde yaşayan, depresyonu var olan yaşlıların yaşlılığa olumsuz bakışları, huzurevinde yaşayan yaşlıların yaşlılığa olumsuz bakışlarına göre daha yüksek bulunmuştur ($p<0,01$). Yaşlıların yaşlılığı algılamalarının depresif belirti riskini artırdığı bulunmuştur (21).

Bu araştırmada yaşlıların yaş, çocuk sahibi olma durumu, son bir ay içinde yaşamı etkileyen olay durumları ile yaşadıkları yer arasında depresyon sıklığı açısından anlamlı bir fark olmadığı bulunmuştur ($p>0,05$). Dişçigil ve ark.nın yaptığı çalışma benzer şekilde depresyon riskinin yaş ile değişmediği saptanmıştır (20). Altay ve Avcı'nın yaptığı çalışmada ise yine yaş ve çocuk sahibi olma durumunun depresyon puanlarını etkilemediği bulunmuştur (7). Maral ve ark. nin yaptığı çalışmada ise son bir ay içinde yaşamı etkileyen olumsuz olay yaşama durumunun depresyon puanını etkilemediği bulunmuştur (11).

Huzurevinde kalanların %35,7'sinde, evde kalanların ise %55,0'ında depresyon görülme olasılığı saptanmıştır. Yaşanılan yere göre depresyon sıklığı arasında önemli bir fark bulunmamıştır ($p>0,05$). Ülkemizde yapılan çalışmalarda depresyon sıklığı %10,2 ile %68,9 arasında bulunmuştur (6,7,11,22). Aksüllü ve Doğan'ın yaptığı çalışmada huzurevinde yaşayan yaşlıların depresif belirtileri %68,9 evde yaşayanlarda ise %27,8 bulunmuştur (6). Kurtoğlu ve Rezaki huzurevinde yaşayanların %10,2'sinde majör depresyon saptamışlardır (22). Altay ve Avcı'nın yaptığı çalışmada huzurevinde kalan yaşlıların %62,5'inde depresyon görülme olasılığının yüksek olduğu belirlenmiştir (7). Maral ve ark. nin yaptığı çalışmada ise huzurevinde yaşayanlarda depresyon yaygınlığı %48,1 iken, evde yaşayanlarda %24,3'tür (11).

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu araştırmada, yaşlıların kaldıkları yere göre bazı temel özelliklerinin depresyon görülme sıklığı bakımından bir fark olduğu saptanmıştır. Huzurevinde yaşayan kadınlarda, bekar veya dul olanlarda, geliri olmayanlarda, kronik hastalığı olmayanlarda depresyon görülme sıklığının fazla olduğu, evde kalan yaşlılar da ise en az ilkokul mezunu olanlarda ve yaşlılığı olumsuz olarak tanımlayanlarda depresyon görülme sıklığının daha fazla olduğu bulunmuştur.

GDÖ puanına göre huzurevinde kalan yaşlılarla evde kalan yaşlılar arasında depresyon görülme sıklığı bakımından bir fark olmadığı bulunmuştur.

Bu çalışma sonuçları, huzurevi ve evde yaşayan yaşlılara hizmet veren sağlık ekibi üyeleri ile paylaşılmalıdır. Sağlık ekibi üyelerinin depresyon yönünden yaşlıları yakın takibe alması önerilebilir. Böylece depresyonun önlenmesi, erken dönemde tanı ve tedavisinin yapılabilmesi sağlanacaktır.

KAYNAKLAR

1.Turhanoglu AD, Saka G, Karabulut Z, Kılınç Ş, Ertem M. Diyarbakır İl Merkezinde Yaşayan 55 Yaş Ve Üzeri Bireylerde Özürlülük Ve Kronik Hastalık Sıklığı. Turkish Journal of Geriatrics 2000; 3 (4): 146-7.

2.Karahan A, Güven S. Yaşlılıkta Evde Bakım. Turkish Journal of Geriatrics 2002; 5 (4): 155-9.

3.Türkiye İstatistik Kurumu. Nüfus Ve Kalkınma Göstergeleri. Ankara. <http://nkg.tuik.gov.tr/goster.asp?aile=1>. Erişim 05.11.2009.

4.Akgün S, Bakar C, Budakoğlu II. Dünya’da Ve Türkiye’de Yaşlı Nüfus Eğilimi, Sorunları Ve İyileştirme Önerileri. Turkish Journal of Geriatrics 2004; 7 (2): 105-10.

5.Zincir H, Taşçı S, Erten KZ, Başer M. Huzurevinde Yaşayan Yaşlı Bireylerin Yaşam Kalitesi Ve Depresyon Düzeyleri Ve Etkileyen Faktörler. Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi 2008; 17 (3): 168-74.

6.Aksüllü N, Doğan S. Huzurevinde Ve Evde Yaşayan Yaşlılarda Algılanan Sosyal Destek Etkenleri İle Depresyon Arasındaki İlişki. Anadolu Psikiyatri Dergisi 2004; 5 (2): 76-84.

7.Altay B, Avcı Aİ. Samsun Huzurevinde Yaşayan Yaşlıların Bazı Özellikleri İle Depresyon Riski Arasında İlişki. Turkish Journal of Geriatrics 2009; 12 (3): 148-53.

8.Hacıhasanoğlu R, Yıldırım A. Erzincan Huzurevinde Yaşayan Yaşlılarda Depresyon Ve Etkileyen Faktörler. Turkish Journal of Geriatrics 2009; 12 (1): 26-9.

9.Yıldız A, Erol S, Ergün A. Bir Huzurevinde Kalan Yaşlılarda Ağrı Ve Depresyon Riski. Turkish Journal of Geriatrics 2009; 12 (3): 156-62.

10.Yang SM, Rim CS. Relative Effects Of Depression On Suicide Ideation Of The Rural Elderly . Journal of Welfarefor the Aged 2006; 32: 377-96.

11. Maral I, Aslan S, İlhan MN, Yıldırım A, Candansayar S, Bumin MA. Depresyon Yaygınlığı Ve Risk Etmenleri: Huzurevinde Ve Evde Yaşayan Yaşlılarda Karşılaştırmalı Bir Çalışma. Türk Psikiyatri Dergisi 2001;12 (4): 251-9.

12.Abrams RC, Teresi JA, Butin DN. Depression In Nursing Home Residents. Clinics in Geriatric Medicine 1992; 8 (2): 309-22.

13. Tsai YF, Wei SL, Lin YP, Chien CC. Depressive Symptom, Pain Experience, And Pain Management Strategies Among Resident Of Taiwanese Public Elder Care Homes. Journal of Pain and Symptom Management 2005; 30 (1): 63-9.

14.Levin CA, Wei W, Akincigil A, Lucas JA, Bilder S, Crystal S. Prevalence And Treatment Of Diagnosed Depression Among Alderly Nursing Home Residents In Ohio. Journal of the American Medical Directors Association 2007; 8 (9): 585-94.

15.McCurren C, Dowe D, Rattle D, Looney S. Depression Among Nursing Home Elders: Testing an intervention strategy. Applied Nursing Research 1999; 12 (4): 185-95.

16.Kaya Baripoğlu. Geriatrik Depresyon. In: Mas R, Turan Işık A, Karan A, Beğer T, Akman Ş, Tahir Ünal M (Ed): Geriatri cilt II. Fersa Matbaacılık, Ankara, 2008: 1097-98.

17.Ertan T, Eker E, Şar V. Geriatrik Depresyon Ölçeğinin Türk Yaşlı Nüfusunda Geçerlik Ve Güvenirliği. Nöropsikiyatri Arşivi 1997; 34 (1): 62-71.

18.Çifçili S, Yazgan Ç, Ünal p. Bir Huzurevinde Depresyon Taraması Sonuçları. Turkish Journal of Geriatrics 2006; 9 (3): 122-5.

19.Garcia-Pena C, Wagner FA, Sanchez-Garcia S, Juarez-Cedillo T, Espinel-Bermúdez C, Garcia-Gonzalez JJ, Gallegos-Carrillo K, Franco-Marina F, Gallo JJ. Depressive Symptoms Among Older Adults. Journal Of General Internal Medicine 2008; 23 (12): 1973-80.

20.Dişçigil G, Gemalmaz A, Başak O, Gürl FS, Tekin N. Birinci Basamakta Geriatrik Yaş Grubunda Depresyon. Turkish Journal of Geriatrics 2005; 8 (3): 129-33.

21.Özen Çİ, Kartal A. Yaşlılarda Depresif Belirtiler Ve Sosyo Demografik Özellikler İle İlişkisi. TAF Preventive Medicine Bulletin 2008; 7 (5): 399-404.

22.Kurtoğlu D, Rezaki M. Huzurevindeki Yaşlılarda Depresyon, Bilişsel Bozukluk Ve Yetiyitimi. Türk Psikiyatri Dergisi 1999; 10 (3): 173-9.